

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 271. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604338784.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

Men Karl hørte grumme lidt efter og deltog næsten sletikke. – Han sad og undrede sig over sig selv. Han kunde ikke forstaa, at der virkelig var gaaet otte Aar, siden han sad i Skolen hos Ida Vinding og gruede for at skulle ansee sig selv for Gjertruds Morder. – Fornemmelsen i Sindet og i Kroppen var ganske den samme – det vil sige: det var ligesom ikke over ham endnu; men han følte, at Uvejret, der truede ham nu, var akkurat af samme Art som den Gang. Og Selvbebrejdelsens eller Anklagens Form var saa præcist den samme som sidst: det var egenlig sletikke Medynk med Drengene eller deres Moder, der pinte ham, ligesaa lidt som det dengang havde været et godt Hjertes Medlidenhed overfor en ulykkelig Medskabning, – nej, det var alene Tanken om: hvad han nu var nødt til at kalde sig selv, – om han maatte ansee sig selv for en Slags Morder, der i Grunden fortjente samme Straf som den, hvem Lovens Arm rammer, og som derfor ingen Ret havde til at føle Livsglæde eller god Samvittighed mere. – Dette kolde, hjerteløse Juristeri overfor sig selv, der meget snarere kvalte Kjærlighed til Næsten, end ansporede den, denne fanatiske Iver for at slippe for Skyld, der i Virkeligheden var ganske egoistisk – han saae det selv saa klart altsammen, men kunde aldeles ikke befri sig fra dets frygtelige Magt.